

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 219.057 van 26 april 2012  
in de zaak A. 203.125/IX-7521**

In zake :        de NV VAN RENTERGHEM  
                     bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                     advocaat Frank Van Hoecke  
                     kantoor houdend te 9040 Sint-Amandsberg  
                     Victor Braeckmanlaan 239  
                     bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

                     de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de  
                     staatssecretaris voor Mobiliteit  
                     bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                     advocaat Bart Van Hyfte  
                     kantoor houdend te 1060 Brussel  
                     Gulden Vlieslaan 77  
                     bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1.                De vordering, ingesteld op 23 december 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 oktober 2011 van de staatssecretaris voor Mobiliteit waarbij de vervoersvergunning van de NV Van Renterghem wordt ingetrokken.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                De verwerende partij heeft een nota ingediend.

                     Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2012.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frank Van Hoecke, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Bart Van Hyfte, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De verzoekende partij baat een onderneming uit voor internationaal goederenvervoer over de weg. Zij heeft daarvoor een vergunning verkregen die afloopt op 31 maart 2012.

3.2. Met een brief van 14 juni 2011 deelt de federale overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer aan de verzoekende partij mee dat hij een uittreksel uit het strafregister ontving, waaruit blijkt dat haar gedelegeerd bestuurder, Geert Van Renterghem, op 12 februari 2004 werd veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot onder meer een geldboete van 14.144.941 euro, deels met uitstel. Aangezien deze straf de wettelijke maximumnorm van 4.000 euro overschrijdt,

wordt vastgesteld dat de onderneming niet meer aan de voorwaarde van betrouwbaarheid voldoet en dat overeenkomstig artikel 26, § 1, van het koninklijk besluit van 7 mei 2002 betreffende het vervoer van zaken over de weg al haar vervoersvergunningen zullen worden ingetrokken over drie maanden, te rekenen vanaf deze kennisgeving. Aan de verzoekende partij wordt eveneens meegedeeld dat vooraleer haar vergunning formeel wordt ingetrokken, zij haar schriftelijke opmerkingen of verweermiddelen kan meedelen.

3.3. Met een brief van 4 juli 2011 vraagt de raadsman van de verzoekende partij haar het gemotiveerd advies van de Commissie Goederenvervoer over de weg te bezorgen en haar de mogelijkheid te bieden zich voor die Commissie te verdedigen. De verzoekende partij argumenteert als volgt:

“Conform art. 39 van de wet van 03.05.1999 betreffende het vervoer van zaken over de weg dient de Commissie Goederenvervoer over de weg aan de minister of zijn gemachtigde een gemotiveerd advies te geven vóór elke beoordeling van betrouwbaarheid overeenkomstig art. 8, § 4, 3° van diezelfde wet.

Mag ik u vragen mij dat gemotiveerd advies te bezorgen. Cliënte heeft op heden niet de gelegenheid gehad om [haar] standpunt voor die Commissie te verdedigen, waarover in voorkomend geval alle voorbehoud wordt gemaakt.

Zo er nog geen advies werd gegeven, heeft mijn cliënt[e] in ieder geval het recht te worden gehoord, en [hij] vraagt dat ook”.

3.4. Op 6 juli 2011 antwoordt de federale overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer dat de Commissie Goederenvervoer over de weg in de zaak van de verzoekende partij niet moet worden geraadpleegd. Dit antwoord wordt als volgt toegelicht:

“De kwestieuze veroordeling van uw cliënte valt onder toepassing van artikel 8, § 3, 1°, van de wet van 3 mei 1999 betreffende het vervoer van zaken over de weg.

De beoordeling door de Commissie goederenvervoer over de weg gebeurt uitsluitend in de gevallen bepaald in artikel 8, § 3, 2°, § 4, 1°, b) en § 4, 2°, b) van de wet van 3 mei 1999.

Dit betekent dat de onderneming VAN RENTERGHEM NV niet in aanmerking komt om voor de Commissie goederenvervoer over de weg te verschijnen.

U heeft het recht om mij (bijkomende) verweermiddelen te doen geworden vóór 15.09.2011”.

3.5. Met een brief van 15 september 2011 dient de verzoekende partij haar verweermiddelen in. Daarin laat zij het volgende gelden:

“De feiten, die het voorwerp zijn van de strafrechtelijke veroordeling d.d. 12.04.2004, deden zich voor in 1994-1995, dus meer [dan] vijf jaar voor het uitvaardigen van de wet 03.09.1999. Bijgevolg kan met die feiten geen rekening worden gehouden voor de toepassing van voormelde wet. De ‘automatische’ intrekking van de vervoersvergunning zou dan immers een nieuwe sanctie betekenen, die niet bestond op het ogenblik van de feiten en nadien een verzwaring van de sanctieregeling, retroactief, invoert, wat strijdig is met het algemeen principe van de non-retroactiviteit van een sanctieregeling.

Daarenboven mag er op gewezen worden dat de n.v. Van Renterghem op geen enkele wijze betrokken was bij de feiten, die het voorwerp zijn van het arrest d.d. 12.02.2004, dat de heer Geert Van Renterghem een akkoord heeft gesloten met de fiscale administratie om de hem opgelegde verplichtingen af te betalen en dat hij zich aan die afbetalingen houdt.

Op die gronden vraagt mijn cliënte haar vervoersvergunning niet in te trekken”.

3.6. Op 20 oktober 2011 beslist de staatssecretaris voor Mobiliteit de vervoersvergunning van de verzoekende partij in te trekken. De verweermiddelen die door de verzoekende partij werden aangevoerd, worden in die beslissing als volgt beantwoord:

“[...]

Het non-retroactiviteitsbeginsel is enkel voorzien voor de straffen bepaald in de strafwet: geen misdrijf kan worden gestraft met straffen die bij de wet niet waren gesteld voordat het misdrijf werd gepleegd. Uw stelling is dat de automatische intrekking van de vervoersvergunning een nieuwe ‘sanctie’ zou zijn die niet bestond op het ogenblik van de strafbare feiten en dus niet retroactief kan worden ingevoerd.

Een ‘sanctie’ kan echter niet zonder meer worden gelijkgesteld met een straf.

Het E.H.R.M. heeft het begrip straf op autonome wijze gedefinieerd, waarbij de internrechtelijke kwalificatie als een administratieve sanctie of maatregel in plaats van een straf niet bindend is.

De algemene beginselen van het strafrecht, waaronder het niet-retroactiviteitsbeginsel, zijn ook toepasselijk op de administratieve sancties die als een straf worden beschouwd in de zin van het E.V.R.M.

Uit de rechtsliteratuur blijkt dat niet-strafrechtelijke sancties niet onder artikel 2 van het Strafwetboek vallen wanneer die niet zijn opgenomen in een wet waardoor een misdrijf of straf wordt ingevoerd. Dit geldt onder meer voor sancties met een louter administratief karakter.

In casu kadert de intrekking van de vervoersvergunning in de toegangsvoorwaarden van het beroep van vervoerondernemer. Zij vloeit voort uit het louter niet (meer) voldoen aan één van de voorwaarden om de vervoersvergunning te verkrijgen of te behouden. De maatregel beoogt niet het sanctioneren van een misdrijf en is dus geen ‘straf/sanctie’.

Niet-strafrechtelijke sancties kunnen met terugwerkende kracht worden toegepast.

Anderzijds is artikel 8, § 2, van de bovengenoemde wet van 3 mei 1999 voldoende duidelijk: een onderneming (rechtspersoon) voldoet aan de voorwaarde van betrouwbaarheid wanneer geen enkele van de personen belast met het dagelijks bestuur een veroordeling heeft opgelopen als in § 1, 1°. De heer VAN RENTERGHEM Geert is gedelegeerd bestuurder (zie Belgisch Staatsblad). De strafrechtelijke veroordeling van de voornoemde heeft dan ook tot gevolg dat de NV VAN RENTERGHEM niet langer voldoet aan de voorwaarde van betrouwbaarheid.

De verweermiddelen zijn zonder grond. Uw onderneming voldoet niet meer aan de voorwaarde van betrouwbaarheid.

Dit betekent dat de vervoersvergunning van de NV VAN RENTERGHEM wordt ingetrokken krachtens artikel 26, § 1, van het K.B. van 7 mei 2002 betreffende het vervoer van zaken over de weg”.

#### *IV. Regelmatigheid van de rechtspleging*

4. Op 22 maart 2012 dient de verzoekende partij een memorie van antwoord na verslag in. Een dergelijk processtuk is niet voorzien in de procedure, zodat de voornoemde memorie uit de debatten wordt geweerd.

#### *V. Ontvankelijkheid van de vordering*

5. De verwerende partij werpt als exceptie op dat er geen bewijs voorligt dat het daartoe bevoegd orgaan van de verzoekende partij beslist heeft om een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in

te dienen bij de Raad van State. De verzoekende partij legt weliswaar een beslissing van haar raad van bestuur voor waaruit blijkt dat op 19 december 2011 werd beslist “om een procedure te starten voor de Raad van State tot vernietiging van de beslissing van de FOD Mobiliteit en Vervoer d.d. 20.10.2011”, doch er ligt geen stuk voor waaruit blijkt dat dit orgaan ook beslist heeft om een vordering tot schorsing tegen dezelfde beslissing in te stellen.

6. Er is vooralsnog geen aanleiding om deze exceptie te onderzoeken, nu niet is voldaan, zoals zal blijken, aan één van de schorsingsvoorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, daargelaten de vraag of de verwerende partij al dan niet een gebonden bevoegdheid heeft uitgeoefend bij het nemen van de bestreden beslissing. In de huidige stand van de rechtspleging wordt ook de vraag buiten beschouwing gelaten of de vordering tot schorsing, nu de bestreden beslissing in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid lijkt te zijn genomen, niet buiten de rechtsmacht van de Raad van State valt.

#### *VI. Onderzoek van de vordering*

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

## *Ernst van de middelen*

### *1. Eerste middel*

#### *Standpunt van de partijen*

8. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 8 en 43 van de wet van 3 mei 1999 betreffende het vervoer van zaken over de weg.

Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij de voormelde wet retroactief toegepast, aangezien de intrekking van haar vergunning gesteund is op een veroordeling van haar afgevaardigd bestuurder wegens feiten die ongeveer vijftien jaar vóór de uitvaardiging van die wet zijn gepleegd, maar die slechts onder de gelding van die wet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De wet van 3 mei 1999 bepaalt evenwel niet dat zij ook van toepassing is op feiten die gepleegd werden vóór de inwerkingtreding van die wet.

9. De verwerende partij is vooreerst van oordeel dat het middel er ten onrechte van uitgaat dat de bestreden beslissing rechtsgevolgen verbindt aan feiten die zich in 1994-1995 hebben voorgedaan, terwijl het relevante rechtsfeit het arrest van het hof van beroep te Gent van 12 februari 2004 is. Het feit dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarde van betrouwbaarheid is een rechtsgevolg van het rechtsfeit dat zich voordeed in 2004, met name de veroordeling van haar gedelegeerd bestuurder Geert Van Renterghem door het hof van beroep te Gent, die dateert van na de inwerkingtreding van de wet van 3 mei 1999.

De verwerende partij merkt voorts op dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 3 mei 1999 blijkt dat het de wil van de wetgever was om de voorwaarde van betrouwbaarheid onmiddellijk toe te passen en hierbij geen

enkele beperking in de tijd op te leggen wat betreft de ernstige strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden. Aan de betrouwbaarheidsvoorwaarde moet op elk ogenblik voldaan zijn en dit ongeacht de datum waarop de ernstige strafrechtelijke veroordeling is opgelopen.

### *Beoordeling*

10. Niet betwist wordt dat Geert Van Renterghem, die belast is met het dagelijks bestuur van de verzoekende partij, bij arrest van 12 februari 2004 door het hof van beroep te Gent strafrechtelijk veroordeeld werd tot een geldboete van meer dan vierduizend euro en hij aldus een ernstige strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen in de zin van artikel 8, § 1, 1<sup>o</sup>, van de wet van 3 mei 1999. Door op grond van die veroordeling te beslissen dat de verzoekende partij niet aan de wettelijke voorwaarde van betrouwbaarheid voldoet, verbindt de verwerende partij op het eerste gezicht geen rechtsgevolgen aan feiten die zich hebben voorgedaan vóór de inwerkingtreding van de wet, maar wel aan de veroordeling zelf, die tussenkwam na het in werking treden van de wet van 3 mei 1999.

11. Het eerste middel is niet ernstig.

### *2. Tweede middel*

#### *Standpunt van de partijen*

12. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 7 EVRM wordt geschonden, doordat de wet van 3 mei 1999 wordt toegepast op feiten die aan de inwerkingtreding van die wet voorafgaan. Volgens de verzoekende partij is artikel 7 EVRM immers niet enkel van toepassing op strafrechtelijke sancties in beperkte zin, maar ook op het verlies van betrouwbaarheid dat op grond van artikel 8, § 2, van de voornoemde wet een automatisch gevolg is van de strafrechtelijke veroordeling.

13. De verwerende partij betwist dat het opleggen van de voorwaarde van betrouwbaarheid voor de afgifte of het behoud van de vervoersvergunning kan worden gekwalificeerd als een straf in de zin van artikel 7.1 EVRM. Zelfs indien de weigering of intrekking van de vergunning als een automatisch gevolg van de veroordeling wordt beschouwd, geeft dit aan die maatregel nog niet het karakter van een straf in de zin van artikel 7.1 EVRM. De verwerende partij wijst er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in verband met vergelijkbare maatregelen heeft geoordeeld dat deze niet onder het toepassingsgebied van artikel 7.1 EVRM vallen. Deze handelingen hebben een preventief karakter en maken geen straf uit in de zin van artikel 7.1 EVRM.

#### *Beoordeling*

14. Artikel 7.1 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die, die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was”.

De voorwaarde van betrouwbaarheid die in artikel 8 van de wet van 3 mei 1999 bepaald wordt, is een voorwaarde waaraan elke onderneming die het beroep van wegvervoerder wenst uit te oefenen of die dat beroep uitoefent, moet voldoen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom deze maatregel inzake de beroepsuitoefening als een straf in de zin van artikel 7.1 EVRM zou moeten worden beschouwd.

15. Het tweede middel is niet ernstig.

### *3. Derde middel*

#### *Standpunt van de partijen*

16. In een derde middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van het beginsel van de niet-retroactiviteit, doordat de betrouwbaarheid van de verzoekende partij in de bestreden beslissing beoordeeld wordt op grond van een veroordeling met betrekking tot feiten die dateren van vóór de inwerkingtreding van de wet van 3 mei 1999, terwijl dat criterium niet was voorgeschreven in de toen geldende wetgeving.

17. Onder verwijzing naar haar antwoord op het eerste middel, antwoordt de verwerende partij dat het bepalend rechtsfeit op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd de veroordeling is door het hof van beroep te Gent bij arrest van 12 februari 2004, van na de inwerkingtreding van de wet van 3 mei 1999. Bovendien was het de wil van de wetgever om de betrouwbaarheidsvereiste onmiddellijk toepasselijk te verklaren op alle vervoersvergunningen en de vereiste van de afwezigheid van een ernstige strafrechtelijke veroordeling zonder tijdsbeperking op te leggen.

#### *Beoordeling*

18. Het antwoord op het eerste middel geldt tevens voor het derde middel.

19. Het derde middel is niet ernstig.

#### *4. Vierde middel*

##### *Standpunt van de partijen*

20. In een vierde middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 8, § 3, van de wet van 3 mei 1999 het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, doordat in die bepaling een onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds de personen die een geldboete opliepen van minder dan vierduizend euro of een gevangenisstraf van minder dan zes maanden en anderzijds degenen die veroordeeld werden tot een zwaardere straf. Laatstgenoemden verliezen automatisch hun vervoersvergunning, terwijl de beslissing bij de eersten afhangt van een beoordeling op grond van een aantal criteria en van een gemotiveerd advies van de Commissie Goederenvervoer over de weg. De verzoekende partij meent dat voor dit onderscheid geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

21. De verwerende partij antwoordt dat het middel niet ontvankelijk is, aangezien het kritiek uitoefent op de wet. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet dat het gemaakte onderscheid afdoende verantwoord is.

##### *Beoordeling*

22. Op grond van artikel 142 van de Grondwet komt het aan het Grondwettelijk Hof toe om over de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door een wet uitspraak te doen.

De verzoekende partij vraagt niet, in de huidige stand van de procedure, om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen.

Aangezien de Raad van State niet bevoegd is om de wet aan de Grondwet te toetsen, houdt het formuleren van het middel eventueel het stellen van een prejudiciële vraag in aan het Grondwettelijk Hof.

Overeenkomstig artikel 26, § 3, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad van State echter niet verplicht om in schorsingszaken een prejudiciële vraag te stellen, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van de wet met de grondwettelijke bepalingen waarop het Grondwettelijk Hof toezicht uitoefent.

Het komt de verzoekende partij toe argumenten aan te brengen die de Raad van State ernstig kunnen doen twijfelen aan de grondwettigheid van de wettelijke bepaling die zij in de zaak betreft. Zij brengt geen dergelijke gegevens aan.

De wetgever heeft er voor geopteerd om aan de minister of zijn gemachtigde enkel een beoordelingsbevoegdheid toe te kennen in geval van minder zware veroordelingen tussen de in de wet bepaalde minimum- en maximumgrenzen, terwijl die beoordelingsbevoegdheid voor de zwaarste veroordelingen wordt uitgesloten. De verzoekende partij brengt geen argumenten aan die aan de deugdelijkheid van die grondslag voor het onderscheid in behandeling kunnen doen twijfelen, zodat er in de huidige stand van de rechtspleging geen reden is om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

23. Het vierde middel is niet ernstig.

### *5. Vijfde middel*

#### *Standpunt van de partijen*

24. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt dat de onmiddellijke intrekking van haar vergunning “manifest niet in evenwicht [is] met het beoogde doel ervan: de betrouwbaarheid van de

ondernemers in het beroep van het vervoer van zaken over de weg handhaven”. Zij merkt op dat de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling van de afgevaardigd bestuurder dateren van vijftien jaar geleden en niet werden begaan voor rekening of in opdracht van de verzoekende partij. Bovendien laat de wet “geen enkele individuele benadering van de feiten” toe.

25. De verwerende partij antwoordt dat in de mate de verzoekende partij aanvoert dat de wet een betrouwbaarheidsvereiste oplegt die niet in evenwicht is met het beoogde doel het middel niet ontvankelijk is aangezien het kritiek levert op de wet. De verwerende partij merkt vervolgens op dat de schending van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel niet kan worden ingeroepen aangezien de vaststelling of aan de betrouwbaarheidsvereiste van artikel 8 van de wet van 3 mei 1999 is voldaan, een gebonden bevoegdheid uitmaakt. Die beginselen kunnen immers niet geschonden zijn wanneer het bestuur niet de mogelijkheid heeft om te kiezen tussen verschillende mogelijke beslissingen.

### *Beoordeling*

26. Uit artikel 8 van de wet van 3 mei 1999 volgt dat een onderneming voor wegvervoer niet aan de voorwaarde van betrouwbaarheid voldoet wanneer de persoon die belast is met het dagelijks bestuur van de onderneming een ernstige strafrechtelijke veroordeling als bedoeld in § 3, 1°, van dat artikel heeft opgelopen. De minister of zijn gemachtigde beschikken in dat geval op het eerste gezicht niet over een beoordelingsbevoegdheid, zodat het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel niet dienstig lijken te kunnen worden aangevoerd.

Wat betreft de grief dat de wet “geen enkele individuele benadering van de feiten” toelaat, kan de Raad van State in de huidige stand van de procedure niet ingaan op de wettigheidskritiek van de verzoekende partij.

27. Het vijfde middel is niet ernstig.

#### *6. Zesde middel*

##### *Standpunt van de partijen*

28. In een zesde middel voert de verzoekende partij aan dat de wet van 3 mei 1999 haar het recht op een behoorlijke rechtsbedeling en de toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM ontzegt “door een automatische sanctie in te voeren zonder enige mogelijkheid van individuele benadering door de concrete omstandigheden te laten meespelen in de beslissing tot intrekking”. De verzoekende partij heeft aangevoerd dat de feiten die tot de strafrechtelijke veroordeling van haar afgevaardigd bestuurder hebben geleid zich meer dan vijftien jaar geleden hebben voorgedaan, dat deze over de uitvoering van zijn veroordeling een akkoord met de fiscale administratie heeft getroffen en dat hij zich aan dat akkoord houdt. Volgens de verzoekende partij vormt het feit dat deze gegevens niet in aanmerking kunnen worden genomen om haar vervoersvergunning al dan niet in te trekken, een inbreuk op artikel 6 EVRM.

29. Vooreerst antwoordt de verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre het tegen de wet van 3 mei 1999 is gericht. Voorts beschikt de verzoekende partij over de mogelijkheid van een beroep bij de Raad van State dat aan de vereisten van artikel 6 EVRM voldoet.

De verzoekende partij kon bijgevolg haar middelen doen gelden nadat haar was meegedeeld dat uit een uittreksel van het strafregister van Geert Van Renterghem bleek dat aan de voorwaarde van betrouwbaarheid niet langer is voldaan. Die beslissing waarbij louter toepassing gemaakt werd van de vigerende wetgeving, werd in het kader van de huidige procedure aan de rechterlijke controle onderworpen.

### *Beoordeling*

30. Artikel 6 EVRM waarborgt eenieder het recht op toegang tot een rechter en op een behoorlijke rechtsbedeling bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten of verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvordering.

De beslissing tot intrekking van een vervoersvergunning omdat de onderneming niet meer aan de wettelijke voorwaarde van betrouwbaarheid voldoet, kan aan de Raad van State worden voorgelegd. De omstandigheid dat de Raad van State enkel zou kunnen vaststellen dat er een gebonden bevoegdheid bestaat voor het bestuur, houdt op zich geen schending in van artikel 6 EVRM.

31. Het zesde middel is niet ernstig.

32. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

### **BESLISSING**

**De Raad van State verwerpt de vordering.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 april 2012,  
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| André Vandendriessche, | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,          | staatsraad,      |
| Bert Thys,             | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Tiny Temmerman,        | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**André Vandendriessche**